

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1922 | 71. AARGANG

NYE VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS.

Af Dr. *James E. Talmage* i Salt Lake Tabernakel.
(Fra »Liahona«.)
(Fortsat fra Side 36.)

PROFETIEN OPFYLDT.

Vi vil forbigaa de mellemliggende fem Aar til den Tid, da Profetien skulde opfyldes, og læse 3. Nephi, 1. Kapitel:

»Det en og halvfemsindstyvende Aar var nu forløbet, og det var seks Hundrede Aar siden Lehi forlod Jerusalem, og det var i det Aar, da Lachoneus var Overdommer og Regent over Landet.

Og Nephi, Helamans Søn, var bortrejst fra Zarahemlas Land og havde overdraget sin Søn Nephi, som var hans ældste Søn, Messingpladerne og alle de andre Optegnelser, som var holdt, samt alle de Ting, der havde været holdt hellige, siden Lehi forlod Jerusalem.

Da han havde gjort dette, drog han ud af Landet, og hvorhen han gik, véd intet Menneske; og hans Søn, Nephi, holdt Optegnelserne i hans Sted, ja, dette Folks Historie.

Og i Begyndelsen af det to og halvfemsindstyvende Aar begyndte Profeternes Forudsigelser mere fuldstændigt at gaa i Opfyldelse; thi der begyndte at ske større Tegn, og større Mirakler blev udført blandt Folket.

Men der fandtes nogle, som begyndte at sige, at Tiden var forbi for Opfyldelsen af de Ord, som Lamaniten Samuel havde talet.

Og de begyndte at gore sig lystige over deres Brødre sigende: Se, Tiden er forløben, og Samuels Ord er ikke opfyldte; derfor har Eders Glæde og Eders Tro angaaende dette været forgæves.

Og det skete, at de foraarsagede et stort Røre overalt i hele Landet; og Folket, som troede, begyndte at blive meget bedrøvede af Frygt for, at muligvis det, som var talet, ikke skulde ske.

Men se, de ventede med Standhaftighed paa den Dag og den Nat og Dag, som skulde være som én Dag, som om der ingen Nat var, saa at de kunde vide, at deres Tro ikke havde været forgæves.

Og det skete, at de Vantro bestemte en Dag, paa hvilken alle de, som troede paa disse Traditioner, skulde dræbes, medmindre det Tegn, som blev givet af Profeten Samuel, skulde vise sig.

Da nu Nephi, Nephis Son, saa denne hans Folks Ugudelighed, blev hans Hjærte meget bedrøvet.

Og det skete, at han gik ud og bøjede sig ned paa Jorden og raabte stærkt til sin Gud for sit Folk, ja for de, som var nær ved at blive udryddede formedelst deres Tro paa deres Fædres Traditioner.

Og han anraabte Herren inderligt den ganske Dag; og se, Herrens Røst kom til ham sigende:

Opløft Dit Hoved og vær ved godt Mod, thi se, Tiden er forhaanden, og i denne Nat skal Tegnet gives, og i Morgen kommer jeg til Verden for at vise den, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige Profeters Mund.

Se, jeg kommer til mine egne for at opfylde alt, hvad jeg har kundgjort for Menneskenes Børn fra Verdens Begyndelse af, og for at gøre baade Faderens og Sonnens Vilje, Faderens formedelst mig og Sonnens formedelst mit Kod. Og se, Tiden er forhaanden, og i denne Nat skal Tegnet blive givet.

Og det skete, at de Ord, som kom til Nephi, blev opfyldte, ligesom de var talede; thi se, ved Solens Nedgang blev der intet Morke; og Folket begyndte at blive forbavset, fordi der blev intet Morke, da Natten kom.

Og mange, som ikke havde troet Profeternes Ord, faldt til Jorden og blev, som om de var døde; thi de vidste, at den store Ødelæggelses Plan, som de havde lagt for at udrydde dem, der troede paa Profeternes Ord, var bleven kuldkastet; thi Tegnet, som var lovet, var allerede forhaanden.

Og de begyndte at fatte, at Guds Søn maatte snarlig komme; ja med ét Ord, alt Folket i det ganske Land, fra Vesten til Østen, baade i Landet mod Norden og i Landet mod Syden, blev saa forbavset, at de faldt til Jorden.

Thi de vidste, at Profeterne havde vidnet om disse Ting i mange Aar, og at Tegnet, som var givet, allerede var forhaanden; og de begyndte at frygte paa Grund af deres Uretfærdighed og deres Vantro.

Og det skete, at der blev intet Morke den hele Nat, men det var saa lyst, som om det var Middag. Og det skete, at Solen stod op om Morgenen igen efter dens rette Orden; og de vidste, at det var Dagen, paa hvilken Herren skulde fødes, formedelst det Tegn, som var givet.

Og det var sket overensstemmende med Profeternes Ord, ja alt indtil den mindste Del.

Og det skete ogsaa, at en ny Stjerne viste sig, overensstemmende med Ordet.«

SPECIELT VIDNESBYRD.

Verdens Frelser, Jesus Kristus Fødsel blev saaledes bebudet paa det vestlige Fastland. Disse Folkeslag var blevet ført bort

fra deres Hjem i Østen i en viis og betydningsfuld Hensigt, og et af Hovedpunkterne var, at de skulde være specielle og uafhængige Vidner om Kristus. Joderne var opvokset under falske Traditioners Skyer, der var bleven morkere og tættere efter som Aarene svandt, og det udvalgte Folk var paa den Tid, da Kristus Komme nærmede sig, indhyllet i falske Forestillinger. De ventede at se Messias som en Konge efter menneskelig Vis, klædt i Guld og Purpur, ledsaget af en Hær af Krigere, som vilde frigore dem for det romerske Overherredomme, oprette Davids Trone og regere over dem som andre Konger regerede, men langt mere fuldkomment.

Lehi og hans Koloni var af Herren fort ud af Jerusalem og bragt til dette Land, for at de skulde udvikle sig og komme bort fra disse falske Traditioner, saa de kunde lære at adlyde Guds herlige Love, og gennem direkte Aabenbaring komme til Kundskab om Herrens Hensigter med Hensyn til Menneskenes Frelse ved den Forsoning, som skulde finde Sted en Gang i Fremtiden, og tilvejebringes ved hans Son, Jesus Kristus. Det var i hoj Grad betydningsfuldt, at denne vidunderlige Tilkendegivelse skulde finde Sted: en Dag, en Nat og en Dag som var det én Dag. Dette kunde aldrig være fremkaldt af Mennesker, og det var overnaturligt i dette Ords højere og dybere Betydning, uagtet det blev udfort med naturlige Hjælpemidler. De Troende vidste, at deres Tro var bleven belonnet; deres Tillid og Vidnesbyrd blev stadfæstet, og de vidste, at Herren var fodt til Verden.

At en saadan Naturbegivenhed som denne, forudsagt længe i Forvejen, vilde fjerne al Tvivl hos enhver, vilde man tro var en given Sag. Men det var ikke Tilfældet; Satan var ihærdig, og da Underet havde fundet Sted, fordoblede han sine Bestræbelser for at lede Folkene paa Afveje, og faa dem til at forkaste det, de ikke paa anden Maade kunde forklare end ved direkte Aabenbaring fra Gud. Vi læser imidlertid videre i samme Kapitel lige efter det, jeg allerede har anført:

»Og det skete, at fra denne Tid af begyndte Satan at ud-

sprede Løgne iblandt Folket, for at forhærde deres Hjærter, i den Hensigt, at de ikke skulde tro paa disse Tegn og Undere, som de havde set; men uagtet disse Løgne og Bedragerier, troede dog den største Del af Folket og blev omvendt til Herren.«

Begivenheden gjorde saa stærkt et Indtryk paa Landets Befolkning, at de ophørte med at beregne Tiden fra Begyndelsen af Dommernes Regering, og begyndte en ny Tidsregning fra den Tid, da den lyse Nats Tegn skete. Deres vigtige optegnede Begivenheder blev dateret fra denne Tid, og man talte om Ting, der var sket før eller efter denne Tildragelse. Aarstallene i Mormons Bogs Historie svarer ogsaa til vor Tidsregning. Aarene 9, 10, 30, 33 o. s. v. i Mormons Bog svarer til vort A. D. 9, 10, 30, 33 o. s. v.

I det 34. Aar efter Tegnet blev givet, blev andre Tegn iagttaget, men af en anden Slags. I Stedet for en lys Nat, var der en formørket Dag; der var en Nat, en Dag og en Nat som var det én Nat, hvilket var i nøje Overensstemmelse med Profeten Samuels Forudsigelser; der var store Omvæltninger, Bjerge opstod, Dale nedsænkedes, Landsdele sank i Havets Dyb, Byer blev begravede af Jordmasser, Lyn frembragte store Brande og mange Tusinder af Mennesker omkom; dette var Tegnet paa Kristi Korsfæstelse.

KRISTI AABENBARELSE TIL DEM.

Kort Tid efter findes Beretning om en anden vidunderlig Tildragelse. Da jeg ønsker, at I skal gøre Eder bekendt med selve Udtryksmaaden i denne Beretning, vil jeg bede Eder læse og overveje denne. Jeg skal citere nogle Vers fra 3. Nephi, 11. Kapitel:

»Og det skete, at en stor Mængde af Nephis Folk var forsamlet rundt omkring Templet, som var i Overflødighedens Land; og de var forbavsede og forundrede sig indbyrdes og viste hverandre den store og forunderlige Forandring, der var sket;

Og de talte ogsaa med hverandre om denne Jesus Kristus, paa hvis Død Tegnet var blevet givet.

Og det skete, medens de saaledes talte med hverandre, at de hørte en Røst, som om den kom ud af Himmelen; og de kastede deres Øjne omkring; thi de forstod ikke Røsten, som de hørte; og det var ikke en skarp Røst, ej heller var det en høj Røst; og uagtet det var en stille, sagte Røst, saa gennemtrængte den dog dem, som hørte den, til deres Inderste, saa at der ikke fandtes nogen Del af deres Legeme, som den ikke fik til at skælve; ja, den gennemtrængte deres Sjæls Inderste og bragte deres Hjærter til at brænde.

(Fortsættes.)

UNGDOMMENS UDDANNELSE.

Ungdommens store Idealer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er at bygge og udvikle Karakteregenskaber, der kan blive en frugtbærende Basis for Samfundet og hele Menneskeheden for at føre den frem mod Lys og Fremskridt. Det gælder for alle i hvilken som helst Livsstilling at naa den højeste fysiske og moralske Uddannelse. Kun ved virkelig aandelig Overlegenhed kan de forvente at kunne vise Samfundet en bedre Vej. Man kan ikke meddele det, som man ikke er i Besiddelse af. Det er ikke nok at kunne noget, men man maa tillige ville noget. At have Evner og Kundskaber uden Vilje til at udnytte dem, duer til Intet.

Initiativet, som er Amerikas Ungdoms medfødte Egenskaber, prøver vi paa at uddybe hos dem i Karakter, vi disciplinerer Evnen, Initiativet og Viljen, saa de samlede kan forme det enkelte Individ, og arbejder paa at bringe Enhederne til at kunne virke i Harmoni og derved skabe lykkelige Samfundsforhold.

Ungdomsforeningens Formaal er at skabe ærlige, ligevægtige og retfærdige Mænd og Kvinder, der besidder Dygtighed,

Tro og Mod til at kæmpe for Sandhed og Ret med fuld Overbevisning om endelig Sejr.

Vi spørger alle Ungdomsforeningers Funktionærer: »Hvad gør I for de Unges Interesse og Uddannelse? Har I taget fat paa de udarbejdede og tilsendte Lektier og udviklet de Tanker, som Lektierne indeholder mod det tilsigtede Maal? Hvad Metoder bruger I ved Eders Møder? Hvis I bruger de Sokratiske Metoder, vil I faa et Udbytte og naa Maalet, men dersom I bruger almindelige Programmetoder uden Hensigt, har I spildt Eders Tid. Forglem ikke, at Klasseværelset er Stedet, hvor I arbejder i Fællesskab. Enhver Elev skulde være en interesseret Gransker og ivrig Deltager i Diskussionen over det foreliggende Emne.«

En Times intens, fornuftig Diskussion vil uddanne Fornuften mere end flere Aars Aftenunderholdninger uden noget bestemt Maal.

AFLØSNING OG BESKIKKELSE.

Ældste Hans C. Hansen løses fra at virke som Missionær i Aarhus Konference og beskikkes til at præsidere over Københavns Konference.

TIENDE OG FASTEOFRING.

Af Præsident *Joseph F. Smith.*

(Oversat af *Morten A. C. Nicolaysen,* Salt Lake City.)

(Fortsat fra Side 43.)

Men vi har ikke i Sinde at aabne vore Bøger og vise vore Regnskaber til enhver Per og Poul i Landet, som aldrig betalte en Øre i Tiende. Vi ønsker det ikke, hvis vi kan undgaa det. Men de Sidste Dages Hellige, som betaler deres Tiende og Ofringer, kan selv kontrollere Regnskabs-Bøgerne paa en hvilken som helst Forretningsdag for dette Formaal og over-

bevise sig derom, saa de selv kan staa som Øjenvidner til Kirkens Garanti for deres Tiendebetaling.

Regnskabs-Protokollerne. De Personer, som beklager sig over, at de ikke véd, hvad Tienden bruges til, er som Regel i 99 Tilfælde af 100 den Slags Mennesker, som ikke har betalt nogen Tiende til Kirken, og hvis Navne ikke findes i Bogerne. Vi bryder os ikke om at udstille Kirkens Boger for saadanne Skumlere, Dadlere eller den Slags Folk. Men enhver Tiendebetaler i Kirken kan, om de ønsker, gaa til den præsiderende Biskops Kontor (eller til Biskoppen*) i det Ward, hvor de bor) og finde sin egen Kreditside og overbevise sig om, at enhver Dollar, de har betalt til Herrens Værks Fremme, er krediteret til dem. Om Vedkommende endnu onsker at gaa videre i Tingene med Hensyn til Brugen af Tiende, da vil vi fremlægge hele Sagen, og om Vedkommende har noget værdifuldt Raad at give os, saa vil vi modtaget det. Men vi vil ikke aabne Kirkens Regnskabsboger for hele Verden, undtagen vi selv onsker det, thi for det forste er det ikke nødvendigt for os, og for det andet er det ikke Verdens Forretningssag, som de kan forlange at vide Besked med. Vi er imidlertid under alle Omstændigheder ikke bange for at faa Regnskaberne undersogt. De er ærlige og ligefremme, og der er ikke et Menneske i hele Verden, som ikke vil sige det samme, dersom det selv er ærligt i sin Handlemaade.

Et Budskab til Fordel for de Fattige. Gud har befalet Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige at erindre de Fattige og at give af deres Midler til de Trængendes Underhold. Maaske intet andet Samfund har vist sig mere villig end de Sidste Dages Hellige til at adlyde denne Befaling. De har i Fortiden bevist dette ikke alene i deres egne Hovedkvarterer, men ogsaa hvor de lever blandt andre Nationer og i Missionerne i Amerika. Intet Raab om Hjælp er lydt for døve Øren hos dem. Dette er sandt, tiltrods for det

*) I Missionen kan de henvende sig til Konferencepræsidenten.

Faktum, at de ofte har lidt under uretfærdig Undertrykkelse og stor Fattigdom, under hvilke Forhold de kun modtog liden Sympati og stod saa godt som uden menneskelig Hjælp. De har altid taget Vare paa deres egne Sager og har ved Siden af hjulpet andre.*)

Kirkens største Mission er at udbrede Kristi Evangelium i Verden og at indeslutte alle de Lærvillige indenfor sin Organisation. Den har et vigtigt Budskab, som ikke alene indbefatter Folkets aandelige Frelse, men ogsaa deres timelige Velfærd. Den lærer, at Troen maa være til Stede og give sig et synligt Udslag i tilsvarende Gerninger. Den indbefatter mere end den blotte Følelse for Jesus Kristus; thi Troen paa ham som Frelseren maa være af den levende, virkende Slags, som paaskynder den Troende til at virke for sin Sjæls Frelse og samtidigt kraftigt paavirke andre til at gøre det samme i Overensstemmelse med Kristi Ord baade forhen og i vore Dage. Vi tror ikke paa Velgørenheden som en forretningsmæssig Dyd, der fremspringer af Omstændighederne, men vi stoler paa den gensidige Hjælpsomheds Aand. Medens det guddommelige Budskab forlanger Tro, Omvendelse og Daab og forjætter de aandelige Gaver, saa forlanger det ogsaa, at Menneskets Nødtørft maa mødes og sørges for. Derfor har Herren aabenbaret Planer for Folkets timelige Betryggelse. Til Fordel for de Fattige og Hjælpeløse, som ethvert Samfund i Regelen har blandt sig i denne ufuldkomne Verden, har han indstiftet Fastedagen, paa hvilken det er ethvert Medlems Pligt helt eller delvis at afstaa fra Føde og ofre Værdien eller Pengesummen af deres Maaltider paa denne Dag til at forsyne de Hungrige, de Fattige og de Hjælpeløse med Livets første Nødvendigheder, indtil de kan hjælpe sig

*) I denne Forbindelse skal blot gøres opmærksom paa Kirkens Millionsubskription til Krigslaanet (»Liberty Bonds), de Kvindelige Hjælpeforeningers Gave af hele deres umaadelige Hvedeoplag under Krigen; det store Fasteoffer paa et Hundrede Tusinde Dollars sidste Aar til de Hungrige i Europa.

Oversætteren.

selv. Fastedagens Fond, som er krediteret paa Bøgerne for hvert Medlems Bidrag, varetages af Biskopperne og deres Raadgivere i de forskellige Warder, da det er deres Pligt i Forening med Kredslærerne at se efter de Fattige, og at ingen lider Nød.

Vi forelægger Herrens upartiske Fastedags Plan for Verdens Kirker og Samfund som en visdomsfuld og systematisk Maade at hjælpe de Trængende.

Jeg siger upartisk, fordi den giver enhver Lejlighed til at give meget eller lidt, alt i Forhold til Bidragyderens pekuniære Omstændigheder; og den hjælper desuden baade Giveren og Modtageren fra et aandeligt og fysisk Standpunkt. Om alle Kirker (uden at tale om det borgerlige Samfund) vilde antage den maanedlige Fastedag, som den iagttages af de Sidste Dages Hellige, og administrere de indkomne Penge til Fordel, Lindring og Velsignelse for de Fattige og med det Maal for Øje at hjælpe dem, saa de snart kan være i Stand til at hjælpe sig selv, da vilde det afhjælpe Fattigdommen i stor Grad.

Det vilde være en simpel Sag for Folk at efterkomme dette Forlangende om at afstaa fra Føde og Drikke paa én Dag hver Maaned og at ofre Værdien af denne Besparelse til de Fattige, ja mere end det, om de behager. Gud har indstiftet denne Lov, den er ligefrem og fuldkommen i Formaalet, den er fornuftig og intelligent, den vil i videst Omfang løse Spørgsmaalet om de Fattiges nødvendige Forsyning; men den vilde ogsaa resultere i et stort Gode for de, som af Hjærtet overholder Loven. Fastedagen vilde henlede Opmærksomheden paa den umaadelig udbredte Synd af Overnydelse og Forspiselse, og som i Længden foraarsager en Masse Menneskers tidlige Død; den vilde bringe Legemet under Aandens Lov og saaledes faa særdeles stor Betydning for det aandelige Livs Kraft og Styrke, ikke alene hos de, som har annammet Evangeliet, men ogsaa hos de, som staar udenfor Kirken, og saaledes blive til Velsignelse for hele Nationen. Faste-

dagen burde ledsages af inderlig Bøn til Gud, som vil bringe enhver levende Sjæl nærmere til ham, og saaledes i det mindste én Gang om Maaneden aflede deres Sind fra Verdens alt for stærke Løb efter Forretningsaffærer og Penge; Hjærtets Underkastelse af denne Del af Guds Lov vilde bringe Individet i nær Berøring med praktisk, ren og ubesmittet Religion, som gaar ud paa at besøge de Faderløse og Enkerne og den Hungrige og holde sig selv fri fra Verdens Synder. Thi sand Religion bestaar ikke alene i at have en rigtig Opfattelse af Guds Befalinger, men hovedsagelig i at efterkomme dem i det praktiske Liv. Jeg vilde ønske, at Menneskene ikke alene vilde gaa ud paa at bekende Jesus Kristus og hans Lærdomme i deres Taler og Bønner, men at deres Tro maatte blive tilstrækkelig udvidet og dyb nok til at gennemtrænge hele deres Sjæl med Overbevisningens og Aandens Kraft til netop at gøre de Ting, som Frelseren lærte, og at de vilde studere og praktisere dem i den samme Aand.

Kristus lærte Faste og Bøn og Hjælpsomhed. Man kan ikke gøre nogen bedre Begyndelse end i Faste at bede til Gud og ofre sine Midler for de Fattige. Denne Lov forbinder Tro og Gerninger i det daglige Liv, og uden denne Forbindelse af aandeligt Samfund med Gud kan hverken de, som kalder sig eller bærer Navnet Sidste Dages Hellige eller Kristen, Jøde eller Hedning, Armenier eller Græker blive frelst i Guds himmelske Rige.

Naar man har appelleret til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige om Hjælp, saa har Kirken som Regel altid været villig til at give til et godt Formaal; men Verden maa huske paa, at vi har vor egen og den største Mission at udføre, nemlig at prædike Kristi Evangelium, at udføre dets Ordinancer baade for de Levende og de Døde, at etablere Kirken og dens Missioner, som bringer Fred til Menneskene, at lyde de aandelige Love for de timelige eller borgerlige Anliggenders Betryggelse og at forfremme den almindelige Velfærd og Lykke i Landet; og vort Folk har lært ved Hjælp af

Guds Aabenbaringer, som ogsaa indeholder hans Befalinger, hvorledes de skal tage Vare paa sig selv og samtidig prove paa at lære at hjælpe andre til at gore det samme.

TOBAKKEN.

Tobak (Nicotina) er en Planteslægt af Natskadefamiljen. Er enaarig, sjældnere fleraarig Urt med store, udelte, helrandede, klæbrig behaarede Blade, regelmæssige Femtalsblomster, der har store, tragtformede Kroner og sidder samlede i endestillede Klaser, og Kapselsfrugter, der er delte i to Rum, omgivet af det blivende Bæger og indeholder en stor Mængde meget fine Fro. Man kender henved 50 Arter, der alle, med et Par enkelte Undtagelser, har hjemme i Amerika. Den dyrkes paa sine Steder som Prydplante paa Grund af sin statelige Vækst og smukke Blomster. Det er som bekendt Tobaksbladene, der finder Anvendelse. De har en vammel, narkotisk Lugt og en modbydelig skarp, bitter Smag; de indeholder 16—27 Procent uorganiske Bestanddele, hvoraf en meget stor Del er Kalk. Bladenes virksomme Bestanddel er Nikotinen, en meget stærk Gift, som paa Grund af sin Flygtighed gaar over i Tobaksrogen og i Saften af Piberne. Ved overvættes Brug af Tobak fremkaldes Nikotinforgiftning. Nydelsen af Bladene i deres oprindelige Tilstand, altsaa nedbragte i Maven, fremkalder i storre Doser Doden under Kramper, og ved meget store Doser indfinder Doden sig meget hurtigt under Symptomer paa den hojeste Grad af Muskelsvækkelse. Det er saaledes en bekendt Sag, at de forste Forsog paa at ryge Tobak fremkalder Kvalme, Folelse af Beklemthed, Angstfornemmelse, Brækning, kold Sved, Svimmelhed og Besvimelse, hvilket ogsaa godt kan overgaa den vante Ryger, naar han har overdrevet Nydelsen eller har roget for stærke Cigarer. Den fremkalder en kronisk Katarr af Svælgets og Luftrorshovedets Slimhinde, og overdreven Anvendelse af Skraatobak bevirker

Forstyrrelser i Fordøjelsen, dyb sjælelig Forstemning, Svækkelse af Viljekraften o. s. v. Forbruget af Tobak vokser stadig Aar for Aar, og Følgen heraf er, at man i flere Lande forfalsker særlig Røgtobakken paa forskellig Vis; der benyttes saaledes Runkelroeblade og tørrede Kirsebærblade som Tilblanding til de simplere Sorter Røgtobak.

I 1492, da Columbus landede paa den vestindiske Ø Guanahani, saa han Indianerne ryge Tobak omrullet med Majsblade, som de Indfødte kaldte Tobacos, og denne Benævnelse overførte nu Spanierne paa selve Planten. Ogsaa Beboerne af andre Dele af Amerika røg Tobak, og de nordamerikanske Indianere benyttede Piber af forskellig Form. Ogsaa Snusning og Tygning af Tobak var almindelig benyttet af Amerikas oprindelige Beboere. Brugen af Tobak indførtes til Europa af Spanierne og Portugiserne, men i lange Tider blev den kun røget i Piber, Cigarer er en langt senere Opfindelse. I Begyndelsen blev Tobaksrygning anset som en yderst simpel, svinsk og modbydelig Skik, som kun Soldater og Matroser benyttede; der prædikedes voldsomt imod den, og Fyrsterne satte barbariske Straffe for de, der havde gjort sig skyldige i den Forbrydelse at ryge Tobak. Intet hjalp, og Tobakken banede sig Vej over hele Verden. I England indførtes Skikken af Sir Walter Raleigh paa Dronning Elisabeths Tid, i Holland blev Begyndelsen gjort ved 1615, og i Tyskland synes den at være indført under Trediveaarskrigen af engelske Lejetropper. I 1556 bragte den franske Gesandt i Lissabon, Nicot, Aflæggere og Frø af Planten til Paris; Tobaksplanten kom til at bære denne Mands Navn ligesom det virksomme Giftstof Nikotin. I Orienten fandt Tobakken hurtig Indpas uagtet mange Fyrster rasede mod Brugen. Naar man undrer sig over, at Brugen af Tobak er blevet saa almindelig udbredt, da den for den debuterende Tobaksryger altid er forbundet med ikke ringe Ubehagelighed, og da Anvendelsen i Virkeligheden er en meget kostbar Luksus, maa man her, som ved saa mange andre Lejligheder søge Grunden netop deri, at Autoriteterne

optraadte saa skarpt imod den; den forbudne Frugt har altid været den mest tillokkende, og omhyggelige Forældres strenge Forbud lige over for deres Børn mod Brugen af Tobak har utvivlsomt netop drevet Mængden af disse ind blandt Rygernes Tal.

Derfor, kære Læser, hvis Du er i Besiddelse af Selvrespekt og Agtelse for Dine Omgivelser, saa aflæg denne daarlige Skik, som er opfunden i Skændsel, optagen af Vildfarelse, udbredt ved Daarskab, ved hvilken Guds Vrede optændes, Legemets Sundhed forstyrres, Huslivet ødelægges, Folket nedværdiges, en Skik, der er ubehagelig for Næsen, skadelig for Hjernen, fordærvelig for Lungerne og Maven, og som rent ud sagt med sine Røgskyer fuldkomment ligner Helvedes Damp.

Forglem ikke, hvad Herren har sagt: »Tobakken er ikke til Nytte for Mennesket, men en Urt for udvortes Skade og sygt Kvæg og bør bruges med Visdom og Omdømme.«

TANKE-GLIMT.

Hvad nu er Glimt skal engang vorde Lue.

Welhaven.

*

Den, som omgaas med Vise, bliver viis, men den, som omgaas med Daarer, faar Ulykke. *Salomon.*

*

Skaberen satte os paa denne dejlige Jord, for at vi skulde være glade og ikke bedrovede, ikke gaa om mugne, snerrende, klagende, spredende Sortsyn og uddelende Elendighed blandt vore Medskabninger. *Swett Marden.*

*

Et muntert, intelligent Ansigt er Dannelsens Frugt.

Emerson.

*

Lad os have den Tro, at Retfærdighed er Magt, og med den Tro lad os have Frimodighed til at gøre vor Pligt, som vi forstaar den. *Lincoln.*

*

Tungen viser Lægen Legemets Sygdom, Filosofen Sindets Sygdom og Præsten Sjælens Sygdom.

*

Hvem er Du? Hvorfra er Du kommen? Hvad er Du her for? Er Du af nogen Værdi for Verden eller er Du en Parasit? Giver Du tilbage til Verden det, som Du modtager fra den? Har Du nogen Fremtids-Opgave? Hvad Muligheder rummer Evigheden for Dig?

*

Tvivl ikke om Damernes Mod. De Kostumer, de er iklædte i disse kolde Vinterdage, vidner om deres Tapperhed.

*

Du gaar ikke til Fortabelse, fordi Folk taler om Dig.

*

En ældre Mand fortalte, at den største Lykke kom til ham, naar hans Opforsel var bedst.

*

Der er to Klasser Mennesker i denne Verden, den ene Klasse siger: »Jeg kan ikke,« den anden siger: »Jeg kan.«

*

En Kvinde kan maaske bevare en Hemmelighed, men hun kan ikke holde Verden uvidende om dette.

*

Send Dine Blomster i Dag. Naar Din Ven er dod, kan han ikke takke Dig. I Dag kan han. *Gør det nu.*

*

Find Dine egne Fejl, og Du vil ikke bryde Din Hjerne med Verdens Fejl.

*

Gode Resultater folger altid oprigtige, utrættelige og fornuftige Bestræbelser.

*

Kærlighed til Sandhed er en Kilde af evig Ungdom.

*

Higen efter nye Sandheder holder Sjælen altid ung.
Den er en Stjerne, som aldrig falmer.

*

Den Interesse, altid at forske i det ubegrænsede Univers, vil, efter at Millioner af Aar er henrundne, kun være en Begyndelse til den Glæde, som er i *Vente*, for de, som elsker Sandheden.

DØDSFALD.

Broder *Rasmus Jensen Rasmussen* afgik ved Doden i Aarhus den 2. Februar 1922 og blev begravet den 7. Februar under stor Deltagelse. Præs. Lauritz Larsen talte ved Baaren samt indviede Graven. Br. Rasmussen blev indlemmet i Kirken den 11. November 1902 i Odense, men har opholdt sig i Aarhus de sidste 15 Aar.

Broder *Mathias Johnsen* i Randers er afgaaet ved Doden den 25. Januar 1922 og blev begravet den 31. Januar. Begravelsen foregik paa en meget hojtidelig Maade. Præs. Lauritz Larsen talte ved Baaren samt indviede Graven.

Broder Johnsen blev fodt den 28. Maj 1837 og indlemmet i Kirken den 20. September 1887.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).